

Arrest

nr. 144 562 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 maart 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 september 2014.

1.3. Op 17 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Ain al Hilwa in Libanon. Uw vader zou een verantwoordelijke functie gehad hebben bij Fatah, alwaar hij de graad had van 'Amid'. Rond 2001 of 2002 zou u met uw ouders en vier van uw zussen het Palestijns vluchtelingenkamp hebben verlaten en naar Saida verhuisd zijn. Daar zou u tot aan uw vertrek uit Libanon in maart 2010 hebben gewoond. In 2003 zou uw vader aan een beroerte zijn overleden. Tot op vandaag zou uw moeder een uitkering betaald krijgen. In 2006 zou u op school N.(...) A.(...) K.(...), een Palestijnse jongen afkomstig uit Wadi al Zeni, hebben leren kennen en vriendschap met hem gesloten hebben. In 2008 zou u met uw moeder naar België zijn gereisd op bezoek bij uw broers A.(...) (OV 5.127.068 en CG 01/21605) en J.(...) (OV 4.985.790 en CG 00/23857) en uw zus M.(...) (OV 6.460.733 en CG 09/14633B). Na enige tijd keerden u en uw moeder terug naar Libanon.

In 2009 zouden u en N.(...) samen de studierichting 'bedrijfsmanagement' hebben aangevat aan de universiteit van Almiya Almiya. Sinds de aanvang van uw universitaire studies zou N.(...) u in toenemende mate zijn beginnen overstelpen met geschenken, i.c. kledij, mobiele telefoons, ... , en zou hij u geregeld hebben getrakteerd. Wanneer u hem vroeg waarom hij dat deed en waar hij het geld vandaan haalde, zou hij u enkel hebben meegedeeld dat dit voor de business was en dat hij het u later wel zou vertellen. In januari 2010 zou de oom van N.(...) zijn opgepakt omwille van spionage-activiteiten voor Israël. U zou dit nieuws vernomen hebben via de media. In de week die hierop volgde zou N.(...) niet op de universiteit zijn komen opdagen. U zou hem uiteindelijk hebben opgebeld waarna hij u vroeg bij hem te komen zodat hij u alles kon uitleggen. U zou diezelfde dag bij N.(...) thuis zijn langsgeweest en hij zou u openlijk hebben verteld dat hij samen met zijn oom actief was als spion voor Israël. Hij zou u hebben gevraagd om ook met hem aan deze activiteiten deel te nemen. Daar uw woning in Saida niet veraf was van de 'mudjama' zou u gevraagd zijn informatie door te geven over belangrijke personen die er langskwamen, hun nummerplaten te noteren en foto's te noteren. Deze informatie diende u dan door te geven aan N.(...). U zou N.(...) direct duidelijk gemaakt hebben dat u weigerde hieraan mee te werken en hem erop gewezen hebben dat dit een slechte zaak was. Nadat u door N.(...) werd bedreigd zou u zijn woning verlaten hebben. U zou in de daaropvolgende periode nog meermaals door N.(...) op school zijn aangesproken en door middel van dreigementen onder druk zijn gezet toch als spion voor Israël met hem samen te werken. U zou dit tot ongeveer eind februari 2010 hebben volgehouden. Ergens begin maart 2010 zou u aan uw moeder hebben verteld over uw toestand met N.(...) en de doodsbedreigingen die u had gekregen. Hierop besliste uw moeder direct dat u het land diende te verlaten, dit uit vrees voor uw leven. U zou op 15 maart 2010 naar Syrië zijn gereisd. Daar zou u een nacht bij de smokkelaar gebleven zijn. Uw zus S.(...), die u tot in Syrië had vergezeld, zou vervolgens naar Libanon zijn teruggekeerd. Vanuit Turkije zou u met een vrachtwagen voorts naar België zijn doorgereisd. U zou op voorhand beslist hebben naar België te komen om bij uw broers en uw zus te zijn. U zou op 30 maart 2010 in België zijn aangekomen en diende hier op 31 maart 2010 een eerste asielaanvraag in. U zou tot op heden niet naar Libanon kunnen terugkeren: u vreest nog steeds door N.(...) te worden gedood.

Ter staving legde u uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen neer alsook uw UNRWA-registratiekaart.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en de bijstand van UNRWA kreeg, minstens er recht op had. U verklaarde dat u wel uw lager middelbaar onderwijs aan een UNRWA-school volgde maar voor uw hoger secundair en uw universitaire studies ging u naar privé-instellingen. U verklaarde dienaangaande ook meermaals uitdrukkelijk dat u uit geen arme familie komt en aldus de hulp die UNRWA biedt niet echt nodig had. Zo zou uw vader een hoge functie gehad

hebben bij Fatah en goed hebben verdiend. Begin de jaren 2000 zou u met uw ouders naar een privéwoning in Saida, een huis dat uw vader gekocht had, verhuisd zijn. Na het overlijden van uw vader zou uw moeder het loon van uw vader als een soort pensioen zijn blijven ontvangen, dit tot op heden. Bovendien zou uw vader, gezien hij goed verdiende bij Fatah, jullie wat spaargeld hebben achtergelaten. Ook merkte u op dat uw twee broers, die reeds geruime tijd in België verblijven, jullie hulp boden. Tot slot haalde u zelf expliciet aan dat u in Libanon altijd veel geld in uw zakken had (zie gehoorverslag CGVS p.2, 3, 4, 9 en 15). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u door N.(...) a.(...) K.(...) met de dood werd bedreigd omdat u weigerde in te gaan op zijn voorstel als spion voor Israël te worden ingeschakeld. Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet dient evenwel te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Zo verklaarde u dat de oom van N.(...) in januari 2010 door de Libanese autoriteiten werd opgepakt omdat hij als Israëlische spion ontmaskerd was. Dit zou overal in het nieuws aanwezig geweest zijn en heel Libanon zou van deze arrestatie zijn ingelicht. Toen het nieuws werd uitgegeven zou u via uw moeder vernomen hebben dat de gearresteerde persoon de oom van uw vriend N.(...) was (zie gehoorverslag CGVS p. 10). In het licht van voorgaande verklaringen mag het dan toch wel verbazen dat u noch de naam van de oom van N.(...) kan geven noch iets concreets kan vertellen over diens spionageactiviteiten. Het enige wat u hierover blijkt te weten is dat hij "bepaalde personen in de gaten hield en zo". Gezien het overal in het nieuws werd uitgezonden, rekening houdende met het feit dat u en N.(...) al sinds 2006 vrienden waren en geregeld, ook buiten school, met elkaar optrokken én gelet op het feit dat uw ouders de familie van N.(...) kende - de vader van N.(...) zou als lijfwacht hebben gewerkt voor S.(...) A.(...) A.(...) A.(...) en, samen met S.(...) A.(...) A.(...) A.(...), geregeld bij uw ouders, en na het overlijden van uw vader, ook bij uw moeder, op bezoek zijn geweest én u stelde dat uw moeder ook de oom van N.(...) van gezicht herkende toen ze het nieuws van diens arrestatie zag (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 11) - kan toch worden verondersteld dat u minstens ooit ergens de naam van de oom in kwestie zou hebben opgevangen. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat u, nadat u het nieuws van de arrestatie zag en via uw moeder vernam dat het om de oom van uw vriend N.(...) ging, pas een week later contact opnam met N.(...). U merkte hierbij op dat u dacht dat u hem wel op de universiteit zou zien (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Gezien de oom van N.(...) in hetzelfde flatgebouw woonde als uw vriend N.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 11) kan worden verondersteld dat u zich er toch eerder van zou hebben willen vergewissen dat met uw vriend alles in orde was, zeker wanneer u hem, in tegenstelling tot wat u dacht, niet zag op de universiteit in de dagen volgend op de arrestatie.

Verder is het ook volstrekt onaannemelijk dat N.(...) u, nadat u hem had opgebeld en met hem had afgesproken, éénmaal bij hem thuis direct en zonder omwegen meedeelde dat ook hij als spion voor Israël werkte. Hij zou hierbij heel open geweest zijn en geen spijt hebben betoond (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Gezien de gevoeligheid van deze materie én zeker gezien zijn oom, woonachtig in hetzelfde flatgebouw, omwille van zijn spionageactiviteiten werd opgepakt, kan er toch worden verondersteld dat N.(...) zich ietwat meer 'low profil' zou opstellen en niet onmiddellijk een dergelijke bekentenis zou doen. Minstens kan worden verwacht dat N.(...) vooraf zou hebben proberen zicht te krijgen op uw mening ten aanzien van de arrestatie en de activiteiten van zijn oom. Dat N.(...) u, zonder een idee te hebben van uw eventuele loyaliteit ten aanzien van deze kwestie dan wel afkeer hier voor, spionageactiviteiten voor Israël, zou hebben ingelicht over zijn eigen betrokkenheid, u zou hebben gevraagd met hem mee te werken én u zelfs al tot op zekere hoogte zou hebben ingelicht over hetgeen u zou moeten doen, i.c. informatie en foto's doorsturen van personen die op bezoek kwamen in de Madjuma vlakbij uw woning (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13), is hoegenaamd niet aannemelijk. Zeker gezien hetgeen een week eerder gebeurde met N.(...)'s eigen oom, is het des te onwaarschijnlijker dat N.(...) zich niet eerst duidelijk zou hebben willen op de hoogte stellen wat uw houding/mening was ten aanzien van dergelijke spionageactiviteiten, teneinde elk risico om mogelijks te worden aangegeven en bijgevolg eveneens te worden gearresteerd te vermijden. Uw verklaringen over de manier waarop N.(...) u benaderde en informeerde zetten de geloofwaardigheid van uw relaas in niet geringe mate op de helling.

Dit blijkt voorts nog eens te meer uit uw verdere verklaringen. Zo stelde u dat u direct zou geweigerd hebben om in te gaan op het voorstel om net als N.(...), ook als spion aan de slag te gaan. U zou hierbij

zelfs uitdrukkelijk te kennen hebben gegeven dat u dit een slechte zaak was en dat dit niet kon (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Desondanks zou N.(...) in de daaropvolgende periode gewoon zijn studies aan de universiteit hebben hervat. Telkens N.(...) u op de universiteit zag zou hij opnieuw over deze zaken zijn beginnen praten alsook u hebben bedreigd om toch op zijn voorstel tot samenwerking in te gaan. Deze situatie zou zijn blijven voortduren tot eind februari 2010 (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Niet alleen mag het verbazen dat N.(...) zich niet meer op de achtergrond hield nadat u hem duidelijk uw afkeer voor de spionageactiviteiten had kenbaar gemaakt - er kan worden verondersteld dat N.(...) rekening zou houden met de mogelijkheid dat u hem zou verklikken ook al was u een vriend - dat hij er daarenboven geen graten in zag om u ook nog eens op een openbare plaats, i.c. de universiteit, meermaals aan te spreken over dergelijke spionageactiviteiten en zijn wens dat u hieraan zou meewerken, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen.

U verklaarde voorts nog dat u ook telkens door N.(...) werd bedreigd indien u niet op zijn voorstel zou ingaan. Eind februari 2010 zou N.(...) u ook met de dood hebben bedreigd. Hierna zou u niet meer naar de universiteit zijn teruggekeerd. U zou uw moeder uiteindelijk hebben ingelicht en vervolgens medio maart 2010 Libanon, uit vrees voor uw leven, verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 12 - 15). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over de veelvuldige bedreigingen die u van N.(...) zou gekregen hebben (zie vragenlijst CGVS). U hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat de ambtenaar op de DVZ u had gezegd om alles kort te vertellen, zonder details. Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg geenszins volstaat. Gezien de bedreigingen de uiteindelijke aanleiding vormden voor uw vlucht uit Libanon, kan er logischerwijs worden verondersteld dat u deze relevante feiten spontaan op de DVZ zou hebben aangehaald. Dat u aldus geen details zou hebben kunnen vertellen kan hier geen ander licht op werpen. Deze vastgestelde omissie ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas. U sprak uzelf nog tegen op een ander punt in uw relaas. Zo stelde u op de DVZ dat u, nadat u van bij N.(...) thuis kwam, uw moeder direct inlichtte over diens voorstel om als spion te gaan werken (zie vragenlijst CGVS). Echter, volgens uw verklaringen op het CGVS lichtte u niemand in over uw gesprek met N.(...) nadat u, na uw bezoek aan hem, naar huis ging. U zou uw moeder pas in maart 2010 hebben verteld over uw situatie met N.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14). U geconfronteerd met deze ongerijmdheid, kwam u niet verder dan uw verklaringen afgelegd op het CGVS te bevestigen, zonder meer (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Ook dit is geenszins afdoende.

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts nog bijkomend in vraag worden gesteld door uw onwetendheid over de evolutie van uw problemen. Zo blijkt u niet te weten of er zich nog iets heeft voorgedaan na uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p. 15). U gevraagd welke stappen u nog gezet heeft om u te informeren over de zaak en de eventuele problemen met N.(...), diende u echter toe te geven dat u niets heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Dit is niet aannemelijk. Gezien u beweerde uit Libanon te zijn weggevlucht uit vrees door N.(...) te worden gedood en u zich anno 2014 nog steeds beroept op uw vrees vanwege N.(...), kan toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u geduchte pogingen onderneemt om zo'n duidelijk mogelijk zicht te hebben op de situatie die u zou ontvlucht zijn en de risico's die u mogelijks nog loopt in geval van een terugkeer. Uw nalatigheid en complete desinteresse u alsnog te informeren, komt uw geloofwaardigheid dan ook geenszins ten goede.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht.

Dient voorts nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid

reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. U verklaarde bovendien zelf reeds in het bezit te zijn van zo'n reisdocument (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 17).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig te Libanon, en niet elke Palestijn hier, in preciaire omstandigheden leeft. Zoals hoger reeds duidelijk werd uiteengezet blijkt evenwel dat uw individuele situatie in Libanon zeer behoorlijk was. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat deze situatie ondertussen niet meer als zodanig zou zijn. Rekening houdende met deze individuele situatie maakt aldus niet concreet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden

Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande appreciatie., temeer daar deze enkel uw identiteit en uw Palestijnse origine, uw verblijf in Libanon en het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Deze feiten op zich worden in bovenstaande nergens betwist.

Dat in hoofde van uw broers A.(...) en J.(...), uw zus M.(...), uw schoonbroer B.(...) K.(...) en uw schoonzus A.(...) Z.(...), indertijd werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Elk dossier dient immers individueel en op zijn eigen mérites te worden beoordeeld. De door u aangehaalde asielmotieven houden overigens geen verband met de door uw familieleden aangehaalde vluchtmotieven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een summiere poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de formele motiveringsplicht, poneert verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Libanon dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat hij enerzijds vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit omdat hij weigerde om als spion voor Israël te werken. Anderzijds vrees hij ook zijn fysieke integriteit gelet op de gewapende conflicten en de onveilige situatie.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en artikel 15.1 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, werpt verzoeker op dat de vraag zich stelt of Libanon bereid zal gevonden worden om hem, na een verblijf van bijna vijf jaar op het Belgisch grondgebied, een laissez-passer te geven om terug te keren.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een reisadvies voor Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 28 oktober 2014.

2.4.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus “*Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon*” van 7 november 2014 gevoegd.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 oktober 2014 (CG nr. 1013296), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn beweringen als zou hij door zijn vriend N. met de dood zijn bedreigd omdat hij weigerde in te gaan op diens voorstel om als spion voor Israël te worden ingeschakeld.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

2.13.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden *“Zo verklaarde u dat de oom van N.(...) in januari 2010 door de Libanese autoriteiten werd opgepakt omdat hij als Israëlische spion ontmaskerd was. Dit zou overal in het nieuws aanwezig geweest zijn en heel Libanon zou van deze arrestatie zijn ingelicht. Toen het nieuws werd uitgegeven zou u via uw moeder vernomen hebben dat de gearresteerde persoon de oom van uw vriend N.(...) was (zie gehoorverslag CGVS p. 10). In het licht van voorgaande verklaringen mag het dan toch wel verbazen dat u noch de naam van de oom van N.(...) kan geven noch iets concreets kan vertellen over diens spionageactiviteiten. Het enige wat u hierover blijkt te weten is dat hij “bepaalde personen in de gaten hield en zo”. Gezien het overal in het nieuws werd uitgezonden, rekening houdende met het feit dat u en N.(...) al sinds 2006 vrienden waren en geregeld, ook buiten school, met elkaar optrokken én gelet op het feit dat uw ouders de familie van N.(...) kende - de vader van N.(...) zou als lijfwacht hebben gewerkt voor S.(...) A.(...) A.(...) A.(...) en, samen met S.(...) A.(...) A.(...) A.(...), geregeld bij uw ouders, en na het overlijden van uw vader, ook bij uw moeder, op bezoek zijn geweest én u stelde dat uw moeder ook de oom van N.(...) van gezicht herkende toen ze het nieuws van diens arrestatie zag (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 11) - kan toch worden verondersteld dat u minstens ooit ergens de naam van de oom in kwestie zou hebben opgevangen. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat u, nadat u het nieuws van de arrestatie zag en via uw moeder vernam dat het om de oom van uw vriend N.(...) ging, pas een week later contact opnam met N.(...). U merkte hierbij op dat u dacht dat u hem wel op de universiteit zou zien (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Gezien de oom van N.(...) in hetzelfde flatgebouw woonde als uw vriend N.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 11) kan worden verondersteld dat u zich er toch eerder van zou hebben willen vergewissen dat met uw vriend alles in orde was, zeker wanneer u hem, in tegenstelling tot wat u dacht, niet zag op de universiteit in de dagen volgend op de arrestatie.”*

Verzoeker laat gelden dat het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal plaatsvond vijf jaar na de feiten, waardoor hij de naam van de oom van N. inderdaad niet meer weet. Dergelijke uitleg kan evenwel bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verklaring of vergoelijking voor verzoekers onwetendheid. De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan, *quod non in casu*.

Voorts meent verzoeker dat het gegeven dat hij zijn vriend pas een week na de arrestatie van diens oom contacteerde, geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn verklaringen. Verzoeker betoogt

dat het Commissariaat-generaal deze vriendschap niet kan inschatten, dat hij zijn vriend op de universiteit zou spreken en dat hij niet kan verplicht worden zijn vriend onmiddellijk te contacteren. Opnieuw slaagt verzoeker er met dergelijk verweer allerm minst in een valabele verklaring te bieden voor zijn schijnbare desinteresse in het lot van N., met wie hij blijkens zijn eigen verklaringen al sinds 2006 bevriend was en met wie hij geregeld, ook buiten school, optrok. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.13.2. Zo treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Verder is het ook volstrekt onaannemelijk dat N.(...) u, nadat u hem had opgebeld en met hem had afgesproken, éénmaal bij hem thuis direct en zonder omwegen meedeelde dat ook hij als spion voor Israël werkte. Hij zou hierbij heel open geweest zijn en geen spijt hebben betoond (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Gezien de gevoeligheid van deze materie én zeker gezien zijn oom, woonachtig in hetzelfde flatgebouw, omwille van zijn spionageactiviteiten werd opgepakt, kan er toch worden verondersteld dat N.(...) zich ietwat meer ‘low profil’ zou opstellen en niet onmiddellijk een dergelijke bekentenis zou doen. Minstens kan worden verwacht dat N.(...) vooraf zou hebben proberen zicht te krijgen op uw mening ten aanzien van de arrestatie en de activiteiten van zijn oom. Dat N.(...) u, zonder een idee te hebben van uw eventuele loyaliteit ten aanzien van deze kwestie dan wel afkeer hier voor, spionageactiviteiten voor Israël, zou hebben ingelicht over zijn eigen betrokkenheid, u zou hebben gevraagd met hem mee te werken én u zelfs al tot op zekere hoogte zou hebben ingelicht over hetgeen u zou moeten doen, i.c. informatie en foto’s doorsturen van personen die op bezoek kwamen in de Madjuma vlakbij uw woning (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13), is hoegenaamd niet aannemelijk. Zeker gezien hetgeen een week eerder gebeurde met N.(...)s eigen oom, is het des te onwaarschijnlijker dat N.(...) zich niet eerst duidelijk zou hebben willen op de hoogte stellen wat uw houding/mening was ten aanzien van dergelijke spionageactiviteiten, teneinde elk risico om mogelijks te worden aangegeven en bijgevolg eveneens te worden gearresteerd te vermijden. Uw verklaringen over de manier waarop N.(...) u benaderde en informeerde zetten de geloofwaardigheid van uw relaas in niet geringe mate op de helling. Dit blijkt voorts nog eens te meer uit uw verdere verklaringen. Zo stelde u dat u direct zou geweigerd hebben om in te gaan op het voorstel om net als N.(...), ook als spion aan de slag te gaan. U zou hierbij zelfs uitdrukkelijk te kennen hebben gegeven dat u dit een slechte zaak was en dat dit niet kon (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Desondanks zou N.(...) in de daaropvolgende periode gewoon zijn studies aan de universiteit hebben hervat. Telkens N.(...) u op de universiteit zag zou hij opnieuw over deze zaken zijn beginnen praten alsook u hebben bedreigd om toch op zijn voorstel tot samenwerking in te gaan. Deze situatie zou zijn blijven voortduren tot eind februari 2010 (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Niet alleen mag het verbazen dat N.(...) zich niet meer op de achtergrond hield nadat u hem duidelijk uw afkeer voor de spionageactiviteiten had kenbaar gemaakt - er kan worden verondersteld dat N.(...) rekening zou houden met de mogelijkheid dat u hem zou verklikken ook al was u een vriend - dat hij er daarenboven geen graten in zag om u ook nog eens op een openbare plaats, i.c. de universiteit, meermaals aan te spreken over dergelijke spionageactiviteiten en zijn wens dat u hieraan zou meewerken, doet eens te meer de wenkbrouwen fronsen.”*, vaststellingen en overwegingen welke allerm minst worden ontkracht door de argumentatie in het verzoekschrift dat de onbedachtzaamheid waarmee N. informatie verstrekke aan verzoeker en daarbij onmiddellijk met de deur in huis viel teneinde verzoeker voor zijn kar te spannen enkel aan N. zelf kan verweten worden, dat verzoeker nog heel goed weet dat hem gevraagd werd om als spion te werken onmiddellijk nadat hij had gevraagd naar de arrestatie van N.’s oom, dat men onmogelijk kan beoordelen of dit waarachtige verklaringen zijn of niet aangezien noch de commissaris-generaal, noch verzoekers raadsman aanwezig waren bij dit gesprek en dat verzoeker misschien wel had gezegd dat een dergelijke arrestatie hem oneerlijk voorkwam, nog niet wetende wat erachter stak en N. hem zo voor zijn kar probeerde te spannen. De Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of verzoeker gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet hierbij niet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.13.3. Verzoeker laat de motieven ongemoeid waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de veelvuldige bedreigingen die hij van N. zou gekregen hebben, omissie welke eens te meer de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt, (ii) hij zich tegensprekt over het tijdstip waarop hij zijn moeder zou hebben ingelicht over de situatie met N. en (iii) zijn nalatigheid en complete desinteresse zich alsnog te informeren over de zaak en de eventuele problemen met N. zijn geloofwaardigheid evenmin ten goede komt, zodat ook het geheel van deze motieven door de Raad wordt overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de omstandige motivering, die dan ook onverminderd staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Met de loutere stelling dat de vraag zich stelt of Libanon bereid zal gevonden worden om hem, na een verblijf van bijna vijf jaar op het Belgisch grondgebied, een *laisser-passer* te geven om terug te keren, brengt verzoeker geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker verklaarde bovendien in het bezit te zijn van een reisdocument. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (*Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel,

onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren, hetgeen door verzoeker op zich ook niet wordt betwist.

Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: *“(…) U verklaarde dat u wel uw lager middelbaar onderwijs aan een UNRWA-school volgde maar voor uw hoger secundair en uw universitaire studies ging u naar privé-instellingen. U verklaarde dienaangaande ook meermaals uitdrukkelijk dat u uit geen arme familie komt en aldus de hulp die UNRWA biedt niet echt nodig had. Zo zou uw vader een hoge functie gehad hebben bij Fatah en goed hebben verdiend. Begin de jaren 2000 zou u met uw ouders naar een privéwoning in Saida, een huis dat uw vader gekocht had, verhuisd zijn. Na het overlijden van uw vader zou uw moeder het loon van uw vader als een soort pensioen zijn blijven ontvangen, dit tot op heden. Bovendien zou uw vader, gezien hij goed verdiende bij Fatah, jullie wat spaargeld hebben achtergelaten. Ook merkte u op dat uw twee broers, die reeds geruime tijd in België verblijven, jullie hulp boden. Tot slot haalde u zelf expliciet aan dat u in Libanon altijd veel geld in uw zakken had (zie gehoorverslag CGVS p.2, 3, 4, 9 en 15). (…)”* Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de erbarmelijke omstandigheden in Ain al Hilwah en de stelling dat het gegeven dat zijn familie destijds geen financiële problemen had niet wil zeggen dat dit nu nog zo is, geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoeker blijkens zijn verklaringen sinds 2001 of 2002 het vluchtelingenkamp heeft verlaten en dat hij in de jaren voor zijn komst naar België in Saida woonde. De stelling dat het een mensonterende beslissing zou zijn om hem terug te sturen naar een vluchtelingenkamp, is te dezen dan ook niet dienstig.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain Al Hilwah of in Saida van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Gelet op de vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van de evaluatie van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en de argumentatie dat de situatie explosief is en elk moment kan omslaan, dat het reisadvies van het Ministerie van Binnenlandse (lees: Buitenlandse) Zaken voor zich spreekt, dat de omgeving van Palestijnse vluchtelingenkampen als erg gevaarlijk wordt aanzien, evenals de grens tussen Libanon en Syrië en dat reizen naar Libanon teven wordt afgeraden, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Niettegenstaande uit het reisadvies blijkt dat er nog steeds bomaanslagen en gevechten plaatsvinden in Libanon, een gegeven dat door het Commissariaat-generaal, noch door de Raad wordt betwist, kan uit het reisadvies bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Ten overvloede benadrukt de Raad dat een langdurig verblijf in België en verzoekers integratie in de Belgische samenleving niet relevant zijn voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring en schorsing" vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat zijn aanvraag verder uitgezocht kan worden, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS